

โดย เอ็ดเวิร์ดโคเน็ลต์ แอล. ฮอลส์ตรอม
แห่งฝ่ายประธานสาวกเจ็ดสิบ

เราควรเป็นคน อย่างไรเล่า

การเปลี่ยนแปลงใดที่เราต้องเป็นเพื่อเป็นคนอย่างที่เราควรเป็น

เมื่อเรามองดูการประชุมทั่วโลกนี้ เรารู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่สามารถเทียบได้กับการชุมนุมนี้—ไม่ว่าที่ได้ก็ตาม จุดประสงค์ของการประชุมใหญ่สามัญภาคฐานะปุโรหิตคือเพื่อสอนผู้ดำรงฐานะปุโรหิตว่าเราควรเป็นคนอย่างไรเล่า (ดู 3 นิโไฟ 27:27) และเพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้เราบรรลุถึงอุดมคติ

สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนที่ฮาวายเมื่อครึ่งศตวรรษที่แล้วและเป็นผู้สอน

ศาสนาในอังกฤษ เราจะชุมนุมในอาคารประชุมและ (ด้วยความพยายามอันยิ่งยวด) ฟังภาคฐานะปุโรหิตโดยใช้โทรศัพท์ หลายปีต่อมาดาวเทียมช่วยให้การถ่ายทอดไปยังสถานที่ซึ่งศาสนจักรกำหนดไว้โดยมีจวนรับสัญญาณขนาดมหึมาเพื่อที่เราจะได้ฟังและชมการประชุม เราเคยอยู่ในยุคสมัยที่ตื่นตะลึงกับเทคโนโลยี น้อยคนนักจะจินตนาการถึงโลกในปัจจุบันที่ทุกคนสามารถใช้อินเทอร์เน็ตกับสมาร์ทโฟน แท็บเล็ต หรือคอมพิวเตอร์เพื่อรับชมข่าวสารของการประชุมนี้

เน็ตกับสมาร์ทโฟน แท็บเล็ต หรือคอมพิวเตอร์เพื่อรับชมข่าวสารของการประชุมนี้

อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงเสียงของผู้รับใช้ของพระเจ้าซึ่งเปรียบเหมือนสุรเสียงของพระเจ้าเอง (ดู คพ. 1:38) ได้มากยิ่งขึ้นนี้จะมีคุณค่าน้อยมากเว้นแต่เราเต็มใจยอมรับถ้อยคำนั้น (ดู คพ. 11:21) และจากนั้นทำตาม พุดง่าย ๆ จุดประสงค์ของการประชุมใหญ่และของภาคฐานะปุโรหิตคือจะเกิดสัมฤทธิ์ผลถ้าเราเต็มใจกระทำ—ถ้าเราเต็มใจเปลี่ยนแปลง

หลายทศวรรษก่อนข้าพเจ้ารับใช้เป็นอธิการผ่านไประยะหนึ่งข้าพเจ้าพบชายคนหนึ่งในวอร์ดผู้ซึ่งอาดูโลกว่าข้าพเจ้าหลายปี บราเดอร์ผู้นี้มีสัมพันธภาพที่เป็นปัญหาภรรยาและห่างเหินกับลูกๆ เขามีปัญหาในการทำงาน ไม่มีเพื่อนสนิท และมีปัญหาในการปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในวอร์ดจนกระทั่งเขาไม่ปรารถนาจะรับใช้ในศาสนจักร ระหว่างการสนทนาอย่างจริงจังถึงการทำทนายในชีวิต เขาโน้มตัวเข้ามาหาข้าพเจ้า—ในตอนท้ายของการสนทนาหลายๆ ครั้ง—และกล่าวว่า “อธิการ ผมเป็นคนอารมณ์ฉุนเฉียว ผมก็เป็นแบบนี้”

คำพูดนั้นทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจในคืนนั้นและยังหลอกหลอนข้าพเจ้านับแต่นั้นมา เมื่อมนุษย์ตัดสินใจ—เมื่อมาถึงจุดสิ้นสุดที่ว่า—“ฉันก็เป็นแบบนี้” เราละทิ้งความสามารถในการเปลี่ยนแปลง เราอาจจะยกธงขาว วางอาวุธ ยอมการต่อสู้อะไรและยอมแพ้—ทุกโอกาสของชัยชนะคือการยอมแพ้ ขณะที่บางคนอาจคิดว่านั่นไม่ได้พูดถึงตัวเรา แต่บางทีแล้วเราทุกคนอาจแสดงให้เห็นถึงนิสัยหนึ่งหรือสองอย่างที่ว่า “ฉันก็เป็นแบบนี้”

เราประชุมกันในการประชุมฐานะปุโรหิตเพราะเราไม่ได้เป็นคนที่เราสามารถเป็นได้ เราประชุมกันนี้ที่นี้ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เราประชุมด้วยความมั่นใจว่าการขอใช้ของพระองค์จะทำให้เราทุกคน—ไม่ว่าจะมีความอ่อนแอ ความบอบบาง พฤติกรรมเสพติดของเราแบบใด—มีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลง เราประชุมกันโดยมีความหวังว่าอนาคตของเราจะดีขึ้นไม่ว่าประวัติของเราจะเป็นเช่นไร

เมื่อเรามีส่วนร่วมในการประชุมนี้ด้วย “เจตนาแท้จริง” เพื่อจะเปลี่ยนแปลง (ไม่ว่าใน

ให้รับใช้ในอินเดีย โดยที่เดินไม่ค่อยสะดวก เขาทำอย่างสุดความสามารถโดยถือไม้เท้า ในมือแต่ละข้างและหกล้มอยู่เป็นประจำ —แต่เขาไม่เลิกที่จะยอมแพ้ เขาให้คำมั่น สัญญาว่าจะรับใช้งานเผยแผ่อย่างสมเกียรติ และอุทิศตน และเขาก็ทำได้

เมื่อเราพบกับบราเดอร์นูลูเกือบยี่สิบปี หลังจากเขาจบงานเผยแผ่ เขาต้อนรับอย่าง ร่าเริงตรงสุดถนนและพาเราเดินลงไปถนน ดินขรุขระไปยังบ้านสองห้องนอนที่เขาพักอยู่ กับภรรยาและลูกสามคน วันนั้นร้อนและ ไม่สบายตัวอย่างมาก เขายังคงเดินอย่าง ลำบากแต่ไม่มีความสมเพชเวทนาตัวเอง แต่อย่างใด ด้วยความพากเพียรส่วนตัว เขา กลายเป็นครู โดยสอนหนังสือให้เด็กในหมู่บ้าน เมื่อเราเข้าไปในบ้านอันสมถะ ทันใด นั้นเขาก็พาข้าพเจ้าไปยังมุมบ้านและดึงกล่อง ซึ่งบรรจุสมบัติอันมีค่าของเขา เขาต้องการ ให้ข้าพเจ้าดูกระดาษชิ้นหนึ่ง ซึ่งอ่านได้ว่า “ด้วยความปรารถนาดีและขออวยพรให้เอ็ล- เดอร์นูลู ผู้สอนศาสนาที่กล้าหาญและมีความ สุข; [วันที่] 25 มิถุนายน 1987; [ลงชื่อ] บอยด์ เค. แพคเกอร์ ในเหตุการณ์นั้น เมื่อ เอ็ลเดอร์แพคเกอร์มาเยี่ยมอินเดียและพบกับ กลุ่มผู้สอนศาสนา ท่านยืนยันกับเอ็ลเดอร์นูลู ถึงศักยภาพของเขา ประเด็นก็คือสิ่งที่บรา- เดอร์นูลูบอกข้าพเจ้าในวันนั้นของปี 2006 คือ พระกิตติคุณได้เปลี่ยนแปลงเขา—อย่างถาวร การไปเยี่ยมบ้านนูลูครั้งนี้เราเดินทางไป กับประธานคณะเผยแผ่ เขาอยู่ที่นั่นเพื่อสัม- ภาษณ์บราเดอร์นูลู ภรรยา และลูกๆ ของเขา —เพื่อพ่อแม่จะรับเอ็นดาวเมนท์และผนึกและ เพื่อลูกๆ จะผนึกกับพ่อแม่ เรานำแผนการ เดินทางไปพระวิหารฮ่องกง ประเทศจีนเพื่อ ทำศาสนพิธีเหล่านี้ไปให้พวกเขา พวกเขา ร้องไห้ด้วยความปีติเนื่องจากความฝันที่รอ มานานกำลังจะเป็นจริง

ฐานะปุโรหิตของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้รับคาดหวังสิ่งใด การเปลี่ยนแปลงใดที่เราต้องเป็น เพื่อเป็นคนอย่างที่เราควรเป็น ข้าพเจ้าขอ แนะนำสามข้อ

1. เราจำเป็นต้องเป็นบุรุษแห่งฐานะปุโรหิต ไม่ว่าท่านจะเป็นเยาวชนชายดำรงฐานะ ปุโรหิตแห่งอาโรนหรือชายผู้ดำรงฐานะ

10:4) พระวิญญาณจะเข้าสู่จิตใจและความ คิดพวกเราอย่างเต็มที่ ดังที่พระเจ้าทรงเปิด เผยต่อศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิท “และ เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น คือตราบเท่าที่พวกเขา...ใช้ศรัทธาในเรา” จำไว้ว่าศรัทธาเป็น หลักกรรมแห่งพลังและการกระทำ—“เราจะ เทพระวิญญาณของเราลงมาให้พวกเขาใน วันที่พวกเขาพร้อมชุมนุมกัน” (คพ. 44:2) นั่น หมายถึงคืนนี้

ถ้าท่านนึกถึงการท้าทายของท่านซึ่งเกิน กว่าที่จะเอาชนะได้ ข้าพเจ้าขอเล่าถึงชายคน หนึ่งที่ข้าพเจ้าพบในหมู่บ้านเล็กๆ นอกเมือง ไฮเดอราบาด อินเดียเมื่อปี 2006 ชายคนนี้

เป็นแบบอย่างของความเมตตาใจที่จะเปลี่ยนแปลง อัปปา ราอู นูลู เกิดในชนบทของ อินเดีย เมื่อเขาอายุสามขวบ เขาเป็นโปลิโอ และทำให้พิการ สังคมของเขาสอนว่าศักยภาพของเขานั้นมีจำกัดมาก อย่างไรก็ตาม สมัยเป็นชายหนุ่มเขาพบผู้สอนศาสนา พวกเขาสอนให้เขารู้ถึงศักยภาพอันยิ่งใหญ่ทั้งใน ชีวิตนี้และในนิรันดรที่จะมาถึง เขารับบัพ- ติตมาและยืนยันเป็นสมาชิกของศาสนจักร โดยมีวิสัยทัศน์เพิ่มขึ้นอย่างมาก เขาตั้งเป้า หมายที่จะรับฐานะปุโรหิตแห่งเมลคีเซเดค และรับใช้งานเผยแผ่เต็มเวลา ในปี 1986 เขาได้รับแต่งตั้งเป็นเอ็ลเดอร์และได้รับเรียก

ปุโรหิตแห่งเมลคีเซเดค เราต้องการบรูษแห่งฐานะปุโรหิต ผู้แสดงความเติบโตทางวิญญาณเพราะว่าเราได้ทำพันธสัญญาดังเปาโลกล่าว “เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก หาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการของเด็ก” (1 โครินธ์ 13:11) เราควรจะแตกต่างเพราะเราดำรงฐานะปุโรหิต—ไม่ใช่เป็นคนหึงหรือจองหองหรือเป็นคนสอพลอแต่เป็นคนอ่อนน้อมเพื่อฟังและอ่านสอนง่าย การรับฐานะปุโรหิตและการเข้าสู่ตำแหน่งต่างๆ ของฐานะปุโรหิตควรมีความหมายบางอย่างแก่เรา ไม่ใช่เป็น “ศาสนพิธีเลื่อนชั้น” ที่ทำไปอย่างนั้น ซึ่งเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติเมื่อถึงอายุใดอายุหนึ่งแต่เป็นการกระทำพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ที่มีความหมาย เราควรรู้สึกว่าเป็นสิทธิพิเศษและขอบคุณในการแสดงออกของทุกการกระทำ ถ้าเรานึกถึงฐานะปุโรหิตเป็นครั้งคราวก็ตาม เราควรเปลี่ยนแปลง

2. เราจำเป็นต้องรับใช้ แก่นแท้ของการดำรงฐานะปุโรหิตคือขยายการเรียกของพวกเขา (ดู คพ. 84:33) โดยการรับใช้ผู้อื่น เราไม่ควรเป็นผู้ที่หลีกเลี่ยงหน้าที่สำคัญที่สุดของเราในการรับใช้ภรรยาและลูกของ

เรา ไม่ยอมรับหรือทำการเรียกของเราในศาสนจักรไปอย่างนั้น หรือไม่เอาใจใส่ผู้อื่นเว้นแต่ว่าจะสะดวก พระผู้ช่วยให้รอดทรงประกาศว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน” (มัทธิว 22:37) และต่อมาทรงเสริมว่า “หากเจ้ารักเจ้าจงรับใช้เรา” (คพ. 42:29) ความเห็นแก่ตัวเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับความรับผิดชอบฐานะปุโรหิตและถ้ามันเป็นอุปนิสัยของเรา เราต้องเปลี่ยนแปลง

3. เราจำเป็นต้องมีค่าควร ข้าพเจ้าอาจไม่มีความสามารถอย่างเอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลล์แลนด์เมื่อท่านพูดในภาคฐานะปุโรหิตเมื่อสองสามปีก่อนเพื่อ “จะยืนตรงหน้าท่าน... ประชิดติดกัน จะพูดด้วยเสียงที่มีไฟพอที่จะเผาไหม้คิ้วของท่าน” (“เราจะต้องถูกเกณฑ์” *เลียโฮนา*, พ.ย. 2011, 56) แต่พี่น้องที่รัก เราจะต้องตื่นขึ้นมาสู่การปฏิบัติอันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในโลกที่เบียดบังอำนาจของเราในฐานะปุโรหิต ถ้าเราคิดว่าเราแค่สัมผัสผิวเผินกับสื่อลามก หรือการลวงละเมิดความบริสุทธิ์ทางเพศ หรือความไม่ซื่อสัตย์ในทุกรูปแบบและไม่ฝืนร้ายกับเราหรือครอบครัว

ของเรา เราโดนหลอก โมโรไนกล่าว “จงดูว่าท่านทำสิ่งทั้งปวงด้วยความมีค่าควร” (มอรมอน 9:29) พระเจ้าทรงชี้ทางอย่างทรงพลังว่า “และเราให้บัญญัติแก่เจ้าบัดนี้ที่จะระวังเกี่ยวกับตัวเจ้า, ที่จะใส่ใจอย่างเข้มงวดกดขันต่อถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์” (คพ. 84:43) ถ้าท่านยังมีบาปที่ไม่ได้แก้ไขซึ่งปิดกั้นท่านไม่ให้มีค่าควร เราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง

คำตอบอย่างสมบูรณ์แบบเพียงคำตอบเดียวต่อคำถามที่ถามโดยพระเยซูคริสต์ที่ว่า “เจ้าควรเป็นคนอย่างไรเล่า?” คือคำตอบที่พระองค์ประทานไว้อย่างรัดกุมและลึกซึ้งว่า “แม้ดังที่เราเป็น” (3 นิไฟ 27:27) คำเชื่อเชิญให้ “จงมาหาพระคริสต์, และได้รับการทำให้ดีพร้อมในพระองค์” (โมโรไน 10:32) ทั้งสองคำตอบเรียกร้องและคาดหวังการเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเมตตาไม่ปล่อยเราไว้ตามลำพัง “และหากมนุษย์มาหาเรา เราจะแสดงให้พวกเขาเห็นความอ่อนแอของพวกเขา... เมื่อนั้นเราจะทำให้สิ่งที่อ่อนแอกลับเข้มแข็ง” (อีเธอร์ 12:27) โดยพึ่งพาการช่วยให้รอด เราสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■